

A close-up photograph of a woman with long brown hair blowing pink petals. Her eyes are closed, and her lips are pursed together. The petals are in various stages of being blown, some in sharp focus and others blurred in the foreground and background.

Een

Lucy Ditton

KLEIN *Roman*
GEBAAAR

'Bitterzoet en hartverwarmend.' *Jojo Moyes*

LUCY DILLON

Een
klein gebaar

De Fontein

I

Arthur keek omhoog naar Libby, en in zijn kraaloogetjes was te lezen wat zijn oudere baasjes uit beleefdheid niet wilden zeggen: *Onze boeking staat niet genoteerd, hè?*

Libby stond achter de glanzende eikenhouten balie van het Swan Hotel en klikte door het incheckstelsel, maar haar hand verstijfde toen ze Arthur aankeek. Hij weet het, dacht ze. Hij weet dat we helemaal geen reservering hebben staan, dat we op dit moment geen enkele kamer hebben die ook maar een beetje toonbaar is en dat ik eigenlijk vind dat honden niet thuishoren in hotels, laat staan op de bedden.

De teckel kwispelde langzaam met zijn zweepstaart en hield zijn kop schuin alsof hij wilde zeggen dat ze gelijk had. Vooral over honden op bedden.

Libby knipperde met haar ogen. Dat is een worst op poten, hield ze zichzelf voor. Geen hotelinspecteur. Hoewel je dat nooit kon weten, als je de hotelfora moest geloven...

‘Twee nachten, op de naam Harold,’ herhaalde mevrouw Harold, die haar handtas aan haar andere arm hing. ‘Is er een probleem? We zijn al vanaf acht uur onderweg.’

‘We komen uit Carlisle,’ legde meneer Harold uit. ‘Drie keer overstappen en een vervangende bus. Ik zou echt wel een kop thee lusten, schat.’

‘Neemt u me alstublieft niet kwalijk.’ Libby verbrak het oogcontact met Arthur en legde wat meer warmte in de glimlach waarmee ze haar

paniek probeerde te verbergen. Intussen liet ze alle kamers op de bovenverdieping aan zich voorbijtrekken. Twee uur geleden had ze Operatie Grote Schoonmaak in gang gezet, juist omdat het hotel leeg was. In geen van de kamers stond het bed op zijn plek, laat staan dat het onberispelijk was opgemaakt. Zij en Dawn, de schoonmaakster, hadden alles uit de kamers gehaald om de vloerkleden een flinke beurt te geven; zoals Dawn had opgemerkt, lag er net zoveel hondenhaar onder de bedden als in een trimsalon die alle honden van een grote hondenshow onderhanden had gehad. Libby verdrong de gedachte. ‘Mijn man en ik hebben het hotel vorige maand pas overgenomen. We zijn nog steeds niet helemaal thuis in het boekingsysteem.’

Meneer Harold kuchte en raakte met een onhandig gebaar zijn met grijs doorschoten haar aan, wat voor Libby het akelige vermoeden bevestigde dat langzaam bij haar was opgekomen sinds ze naar beneden was gerend om te reageren op het koperen belletje van de receptie. ‘Ik wil niet... Zit daar iets in uw haar?’

Libby ging nonchalant met haar hand door haar blonde bob. Inderdaad. Het was spinrag. Heel veel spinrag. ‘We zitten midden in een renovatie,’ zei ze, en ze probeerde het spul onopvallend van haar vingers te slaan. Als Dawn één bed terugzette en alle deuren dichtdeed, konden ze misschien een kamer in gereedheid brengen... ‘Nou, waar waren we?’ Ze hoopte vurig dat de juiste gegevens eindelijk op het scherm zouden verschijnen. ‘U weet absoluut zeker dat het om 24 april gaat?’

‘Ja! Ik heb er uitgebreid over getelefoneerd met uw receptioniste. Een oudere dame.’

Een oudere dame. Het kwartje viel. ‘O. In dat geval...’ Libby haalde het gehavende reserveringsboek onder de balie vandaan en kantelde het zo dat de Harolds niet konden zien dat in de kolommen voor vrijdag en zaterdag geen enkele boeking te zien was, niet in potlood, niet op een post-it en ook niet op een van de andere geïmproviseerde kattedelletjes van haar schoonmoeder, die pas onlangs was begonnen reserveringen op te schrijven.

‘Donald en ik schreven nooit iets op,’ bleef Margaret koppig volhouden. ‘In je eigen hotel wéét je gewoon wie er komt.’

Maar het probleem was dat het Margarets hotel niet meer was, dacht Libby terwijl ze vergeefs het boek doorkeek. Het was hún hotel, van Libby, Jason en Margaret. En tegenwoordig kwam er zo'n beetje niemand meer.

De spreadsheet voor boekingen was slechts een van de dingen die Jason had ingevoerd sinds hij en Libby in het hotel waren getrokken om Margaret te helpen na het plotselinge overlijden van zijn vader. Maar net als hun andere pogingen om het Margaret gemakkelijker te maken, had ze het opgevat als kritiek. Jasons voorstel om een website te maken was ook niet goed gevallen ('Je vader was helemaal niet zo overtuigd van het nut van het internet, Jason...'), evenmin als hun ideeën om sommige kamers vrij van honden te houden of croissants te serveren bij het ontbijt.

Libby voelde enorm mee met Margaret, die kleurloos en verloren leek zonder de vrolijke, verstandige Donald, die ze vijfendertig jaar achter de broek had gezeten en had aanbeden. Maar het hotel had dringend behoefte aan aandacht, zowel in financieel als in hygiënisch opzicht. Om met de grote schoonmaak te kunnen beginnen zonder dat een gekwetste Margaret ertegen inbracht dat de meeste gasten niet zo moeilijk deden over 'een paar hondenharen', had Jason zijn moeder moeten meenemen voor een winkelexpeditie. Daardoor moest Libby haar aandacht verdelen over het hotel en de clandestiene schoonmaakactie. En dan moest ze ook nog Margarets hooghartige basset Bob in de gaten houden, die veilig zat opgesloten in het kantoor. Libby wilde er niet eens aan denken wat hij daar allemaal zou kunnen uithalen.

'Maakt het uit? U zit toch zeker niet vol?' zei meneer Harold, die rondkeek in de verlaten ruimte. Daarbij viel zijn blik op de door motten aangevreten hertenkop boven de deur naar de zitkamer, waar hij zichtbaar van schrok.

Libby zuchtte. Margaret bleek zeer halsstarrig als het om het reserveringsboek ging, maar dat was nog niets vergeleken met haar verzet tegen hun plannen om de inrichting aan te pakken. Jason was opgegroeid in het hotel en had minder moeite met de overdaad aan Schotse distels in de gemeenschappelijke ruimtes, en zo-

lang ze slechts een paar keer per jaar een bezoekje hadden gebracht, had Libby ook nog wel iets gezien in de sombere charme van het hotel. Maar nu ze al hun overgebleven spaargeld in het vervallen pand vol hertenkoppen hadden gestoken, kreeg ze er de kriebels van. Toen Jason en Libby alles hadden verkocht en hierheen waren verhuisd om een nieuw leven te beginnen, hadden ze geconstateerd dat een opknapbeurt dringend noodzakelijk was, en Libby wilde dat Margaret nu eens ophield met tegenstribbelen.

Door Margarets onwil en hun krappe budget moesten Jason en Libby de renovatie kamer voor kamer aanpakken, in de avonden. De slaapkamers hadden meer de sfeer van Laura Ashley dan die van Braveheart, en ze waren een maand bezig geweest het drukke roze behang van kamer 4 te verwijderen, de muren duifgrijs te schilderen en de kamer in te richten met zachte linnen stoffen. Libby had moodboards gemaakt van de luxueuze sfeer die het hotel volgens hen moest uitademen als ze iets vermogender klanten wilden trekken. Of überhaupt klanten die iets te besteden hadden. Het spaargeld van Jason en Libby had Margaret maar net kunnen redden uit de klauwen van de bank, en er was niet veel over om het hotel te redden uit de klauwen van de tijd.

Geen van hen had ooit eerder geklust – Jason was effectenmakelaar geweest en Libby had research gedaan voor een televisiezender – maar kamer 4 zag er toch heel behoorlijk uit. En ze had ervan genoten Jason met een schuurmachine in de weer te zien, met opgerolde mouwen en zijn blonde haar donker van het zweet. Ze had hem alleen gekend in zakelijke pakken of de vrijetijdskleding die hij in het weekend droeg. Het gaf hun bovendien tijd om te praten. En soms om niet te praten, maar gewoon samen te werken en op een goede manier moe te worden, in de wetenschap dat elke behandelde plank en elk geschuurd kozijn een stap in de goede richting was. Kamer 4 was het begin van iets waardevols, hield Libby zichzelf voor. Het bewijs dat een nieuw begin soms vermomd ging als een afschuwelijk einde.

Alsof ze Libby's gedachten kon lezen, zei mevrouw Harold: 'De dame die we hebben gesproken, zei dat ze ons een kamer zou ge-

ven die net is opgeknapt. Kamer 4? Arthur wil graag een wat harder bed voor zijn rug, en ik heb begrepen dat kamer 4 een gloednieuwe traagschuimmatras heeft.’

‘Dat klopt! Kamer 4 is...’ begon Libby, maar toen zag ze dat Arthur aan de waszak snuffelde en... O, lekker was dat. Hij tilde zijn achterpoot op. ‘Kamer 4 moet... eh... nog een paar dagen gelucht worden. Natte verf,’ ging ze verder, zo overtuigend als ze kon.

Arthur kwispelde, maar daar trok Libby zich niets van aan. Hondenharen maakten geen deel uit van het plan, hoe koppig Margaret ook volhield dat de op honden ingerichte kamers al jaren hun handelsmerk waren.

‘Ik kan u een prachtige kamer op de benedenverdieping geven,’ ging ze verder. ‘Met uitzicht op de tuin en...’

‘Wat was dat?’ Meneer Harold stak een vinger op en hield zijn hoofd scheef.

‘Misschien de schoonmaakster die boven bezig is,’ zei Libby. Dawn was druk in de weer met de gehuurde tapijtreiniger; het water dat eruit kwam was onvoorstelbaar zwart. ‘Dat is alleen vanmorgen. Later op de dag hebt u er geen last meer van.’

‘Nee, het was buiten,’ zei hij. ‘Als ik tenminste niet hardhorend word...’

‘Ik vraag me weleens af of je ook maar iets hoort van wat ik allemaal zeg,’ mompelde mevrouw Harold.

Libby luisterde. Ze hoorde niets, behalve Dawn met haar tapijtreiniger. En een onheilspellend gekraak in het kantoor. Ze herinnerde zich te laat dat de goede koekjes daar nog lagen. De koekjes die in de lounge hadden moeten staan, voor de gasten.

‘Hoorde ik nou piepende autoremmen?’ vroeg meneer Harold.

En toen hoorden ze allemaal een kreet, onmiskenbaar van een vrouw. Een iele gil die door de lucht sneed.

Libby’s keel kneep dicht. Het hotel stond in een bocht en de afslag naar het parkeerterrein was niet zo gemakkelijk te zien; auto’s die afremden om hem te vinden liepen gevaar aangereden te worden door tegenliggers. Plaatselijke bewoners kenden de weg natuur-

lijk en hadden de spiegel die volgens Libby zo snel mogelijk geïnstalleerd moest worden niet nodig, had Margaret haar verzekerd.

‘Ik kan beter gaan kijken of alles in orde is. Wilt u zolang even in de zitkamer plaatsnemen?’ Ze kwam achter de balie vandaan, griste haar mobieltje mee, liep door de hal en deed de deur van de zitkamer open. Nog meer Schotse ruiten en diepe banken, maar Dawn had hier tenminste al schoongemaakt en Libby had de stokoude exemplaren van de *Country Life* vervangen door wat recentere tijdschriften. ‘Als u en eh... Arthur het zich hier even gemakkelijk willen maken en alvast een kopje thee of koffie willen nemen, kom ik zo terug.’

De Harolds keken nerveus naar de hertenkop en liepen onder zijn glanzige blik door naar de prullerige zitkamer.

Buiten moest Libby haar ogen half dichtknijpen tegen het felle zonlicht dat door de bomen viel, maar toch liet het tafereel op de weg niets aan de verbeelding over. Een stoere fourwheeldrive en een rode Mini waren in vreemde posities tot stilstand gekomen, als speelgoedautootjes die door een verveeld kind lukraak waren achtergelaten. De Mini stond met zijn neus naar de heg, en de Land Rover midden op de weg. De bestuurder van de Land Rover was nergens te bekennen, maar uit de Mini stapte een zichtbaar aangeslagen man.

De schuldige uitdrukking op zijn gezicht joeg Libby de stuipen op het lijf. Er was iets verschrikkelijks gebeurd, dat was duidelijk van dat gezicht af te lezen.

‘Is alles goed met u?’ riep ze. ‘Moet ik een ambulance bellen?’

De man schudde zijn hoofd. Hij was een jaar of dertig en had donker haar en baardstoppels. Libby bedacht dat ze de details in haar hoofd moest prenten voor het geval ze later zou moeten getuigen. Toen zag ze pas waar hij naar stond te staren.

Een paar blote voeten op de grond, die gedeeltelijk schuilgingen achter de wielen van de Land Rover. Libby zag een eenvoudige zwarte slipper aan de andere kant van de weg liggen.

Er kromp iets samen in haar borst. De voeten waren lang en

bleek. De voeten van een vrouw. De kuiten erboven waren bespikkeld met kleine bloeddruppels uit de verse schaafwonden.

‘Ik had haar niet gezien,’ zei de chauffeur van de Mini, die ongelovig over zijn gezicht wreef. ‘De zon scheen in mijn ogen. Ze liep midden op de weg...’

Libby haastte zich om de Land Rover heen en zag dat de bestuurder daarvan zich over het lichaam van een jonge vrouw boog. Een oudere man, merkte ze op. Ze wilde niet naar beneden kijken. Grijs haar, in de vijftig, geruit overhemd en een ribbroek. Waarschijnlijk een boer. Mooi. Hij zou weten wat hij moest doen. Een boer was niet bang voor een beetje bloed. Libby was zelf nogal een bangerik op dat gebied. Dat was er niet beter op geworden sinds ze naar het platteland was verhuisd; het leek wel of de dieren zich rond Longhampton opzettelijk voor de auto’s wierpen.

Wat ben je toch een watje, hield ze zichzelf voor. Wie kan er anders te hulp komen?

‘Ademt ze nog?’ Libby kwam voorzichtig dichterbij. ‘Ze is toch niet... dood?’

Het gezicht van de man vertrok. ‘Ze werd geschept door de Mini. Ik miste haar op een haar toen ze over zijn motorkap vloog en op de weg viel. Ze heeft een flinke klap tegen haar hoofd gehad. Ik weet niet of er iets is gebroken, maar ze is buiten westen, de arme meid.’

De vrouw lag in elkaar gedoken alsof ze een dutje deed. Haar donkerbruine haar lag in een waaier om haar hoofd en haar spijkerrok was omhooggeschoven tot boven haar blote knieën. Haar teennagels waren felroze gelakt, en dat was het enige kleurige aan haar. Al het andere was heel eenvoudig: een donkere rok, donker haar en een zwart T-shirt met lange mouwen, ook al was het een zonnige dag.

Er flitste een verrassende gedachte door Libby’s hoofd: ze lijkt op Sarah. Dit werd meteen gevolgd door een overweldigende beschermingsdrang. Ze wist dat het haar zusje niet was – Sarah zat in Hong Kong – maar het kwetsbare gezichtje gaf haar een schok. De romige huid met de roodbruine sproeten. De lange wimpers, als

van een pop. Ze bukte, vergat haar angst en legde haar vingers tegen de bleke keel van de vrouw.

De huid onder haar vingertoppen was koel, maar ze voelde een hartslag. Libby ademde uit en beseftte dat haar eigen hart hoog in haar borst tekeerging.

‘Het is oké, ze leeft nog.’ Ze keek op. ‘Hebt u de politie gebeld? En een ambulance?’

‘Ik zal het meteen doen.’ De man liep terug naar zijn auto.

Libby kon haar ogen niet van de vrouw afhouden, maar haar hersenen begonnen weer te werken en kwamen met allerlei praktische informatie om de paniek te verdringen. Ze had voor het hotel een cursus eerste hulp van een dag gevolgd (die gelukkig voor het grootste deel uit theorie had bestaan en de onsmakelijke praktijk achterwege had gelaten), en daar had ze de belangrijkste basis-handelingen geleerd. Verplaats het slachtoffer niet voor het geval er rugletsel is. Luchtwegen – vrij. Mooi. Ze zag niet veel bloed, maar een van de armen lag in een vreemde hoek over de witte lijn en stak bleek af tegen het ruwe grijze asfalt.

De witte lijn. Libby kwam met een ruk overeind en wenkte de chauffeur van de Mini.

‘We moeten het verkeer dat de hoek om komt tegenhouden. Hebt u een gevarendriehoek?’

Hij bleef als aan de grond genageld naar het roerloze lichaam staan staren, versuft door de snelheid waarmee dit was gebeurd, midden op een doodgewone ochtend. Libby had zijn voorbeeld gevolgd als ze zich niet zo bewust was geweest van de voorbij tikkende seconden. Er verscheen een bult ter grootte van een eendenei op de bleke slaap van de vrouw, en de huid rond haar ogen was paars. Libby probeerde niet te denken aan eventuele inwendige verwondingen.

‘Uw gevarendriehoek, pak hem, snel! Wilt u dat er iemand tegen uw auto aan rijdt en gewond raakt?’ Ze keek hem boos aan. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, veranderde van gedachte en haastte zich weg.

Libby bukte om te verbergen hoe geschrokken ze zelf was. ‘Het

komt goed,' mompelde ze, en ze legde een hand op de schouder van de vrouw. Dat was ook iets wat ze bij de cursus had gehoord: blijf praten, hou contact, ook al denk je dat het slachtoffer je niet kan horen. 'Wees maar niet bang, de ambulance is onderweg. Je redt het wel. Alles komt goed.'

Het werd weer stil, op het gesprek van de boer met de meldkamer en het vogelgezang in de bomen na. In zo'n vredige omgeving hoort niet zoiets dramatisch te gebeuren, dacht Libby. In Londen hadden inmiddels sirenes geklonken, waren er mensen voorbijgelopen of om hen heen gedromd om hun mening te geven of om te helpen. In Longhampton waren er alleen maar vogels. Mogelijk een schaap in de verte.

Het gaf haar het gevoel dat ze persoonlijk verantwoordelijk was.

'Hou vol,' zei ze weer, terwijl ze probeerde niet haar zusje te zien in het gezicht van het slachtoffer. 'Het komt helemaal goed. Ik ga niet weg voor je veilig in die ambulance ligt. Dat beloof ik. Ik ben bij je.'

Wat kon ze verder nog doen? Libby keek naar de blote voeten van de vrouw en deed haar blauwe kasjmier vest uit om het eroverheen te leggen. Dit was een vreemde plek voor een vrouw op slippers, dacht ze. Er was geen voetpad aan deze kant van de weg, en het was best een eind lopen van het stadje naar het hotel. Soms zag Libby mensen met honden langslopen. Over het terrein liep een ruiterspad, dat deel uitmaakte van het Longhampton Apple Trail, maar daar kon de vrouw niet naartoe hebben gewild. Libby wist van haar wandelingen met Margarets hond dat die paden zo modderig waren dat je laarzen moest aantrekken.

Was ze op weg geweest naar het hotel? Libby keek om zich heen, op zoek naar een tas, maar die zag ze niet. En ze hadden voor die nacht beslist geen boeking voor een vrouw alleen. Hoewel, als Margaret de reservering had opgenomen...

Ze keek op haar horloge. Bijna tien voor een. Jason had niet gezegd hoe laat hij en Margaret terug zouden zijn. Margaret nam graag de tijd voor haar tochtjes naar de grote Waitrose-supermarkt. Ze werd niet alleen aangetrokken door de kwaliteit van de produc-

ten, maar had er ook mooi de kans om te pronken met haar zoon Jason, de succesvolle financieel expert; de leden van de verschillende commissies waarin ze zat verhieven het boodschappen doen ook graag tot een uitje. Libby was bang dat Margaret overstuur zou raken van het ongeluk, maar tegelijkertijd wilde ze niet dat de Harolds zomaar in het hotel gingen rondwalen terwijl het boven zo'n chaos was. Het was stom geweest om alle kamers in één keer te willen doen, dacht ze met enig zelfverwijt. Een beginnersfout; ze dacht als een huiseigenaar, niet als een hotelier.

Libby ging op haar hurken zitten. Ze schaamde zich over haar gepieker over de schoonmaak terwijl de bewusteloze vrouw ernstig gewond zou kunnen zijn.

‘Het komt goed,’ fluisterde ze, hopend dat de vrouw haar stem zou horen en zou weten dat iemand haar probeerde te helpen. ‘Het komt goed. Ik laat je niet in de steek.’

Ze neuriede wat voor zich uit, net zo goed om haar angst te verdringen, tot ze voetstappen hoorde naderen. Libby keek met een ruk op, hopend op een vertrouwenwekkende gestalte in uniform of in ieder geval de boer die terugkwam met nieuws. In plaats daarvan zag ze de brede gestalte van Jason op zich afkomen, en ze voelde zo'n enorme opluchting dat het was alsof de zon achter de wolken vandaan kwam.

Jason keek bezorgd, maar niet bang – het zat niet in zijn aard om bang te zijn. Toen hij dichterbij kwam, fronste hij en ging met zijn hand door zijn blonde haar. Een lekkere bos stro, had Libby geplaagd toen ze elkaar pas kenden. Het stugge, dikke haar was altijd een wanklank geweest boven zijn krijtstreeppak. Maar het paste des te beter bij zijn geruite overhemd en zijn spijkerbroek. Het was alsof hij hier nooit weg was geweest.

‘Is er een ongeluk gebeurd? Ik zag een gevarendriehoek net voor de inrit naar het parkeerterrein staan, dus toen zijn we uitgestapt en...’ Zijn ogen werden groter toen hij de vrouw op de grond zag. ‘Jezus! Wat is er gebeurd? Is alles goed met je, schat?’

‘Nee.’ Libby kwam overeind en wankelde. Ze voelde zich licht in het hoofd. ‘Ik bedoel, met mij gaat het best, maar met haar niet, volgens mij.’

‘Hé, kom eens hier. Je ziet zo wit als een doek.’ Jason trok haar tegen zich aan, gaf haar een geruststellende zoen op haar kruin en wreef over haar rug, en Libby voelde haar lichaam ontspannen. Zijn aanraking troostte haar; ze paste precies tegen zijn lichaam, met haar kruin op gelijke hoogte met zijn kin. Godzijdank, Jason is er, dacht ze, en ze besepte hoe hartgrondig ze dat meende.

Net toen ze wilde vragen of Margaret meteen het hotel in was gegaan, zag Libby haar schoonmoeder met twee boodschappentassen sjouwen. Even leek ze op de oude Margaret, een energieke vrouw in perfect passende kleren, op weg ergens naartoe, maar de glimlach die op haar ronde gezicht was verschenen smolt weg toen ze het tafereel opnam. Meteen zag ze er ouder uit, eerder zeventig dan zestig. Ze zette de tassen neer en sloeg haar hand voor haar mond. Haar ogen, die dezelfde ongewone lichtblauwe tint hadden als die van Jason, vulden zich met ontzetting.

‘O mijn god.’ Het kwam eruit als gejammer. ‘Wat is er gebeurd?’

Libby had haar dit liever bespaard. Nog maar zes maanden geleden was Donald in de receptie in elkaar gezakt en overleden aan een zware hartaanval voordat de ambulance was gearriveerd. Margaret was er als enige bij geweest. Van het ene moment op het andere was ze al haar zelfvertrouwen kwijt en was die vervangen door een nervositeit die gemakkelijk kon leiden tot angstige tranen. Libby maakte zich los uit Jasons omhelzing en deed een stap naar Margaret toe om haar het zicht te benemen.

‘Dat weet ik niet. Ik heb het niet gezien. Toen ik buiten kwam zag ik die twee auto’s en een vrouw op de grond. Maak je geen zorgen, we hebben een ambulance gebeld en de politie komt eraan.’ Libby sloeg haar ogen neer toen ze het zei; het voelde raar om over de vrouw te praten alsof ze er niet bij was. ‘Het komt helemaal goed,’ voegde ze eraan toe voor het geval de vrouw haar kon horen.

‘Zo te horen heb je alles gedaan wat je kon.’ Jason stond tussen zijn vrouw en zijn moeder en wist niet goed wie hij eerst moest troosten.

Libby gaf hem een duwtje en mompelde: ‘Neem haar mee naar

binnen. Er zit een echtpaar te wachten in de zitkamer. Kun jij dat verder afhandelen? Ze heten Harold en ze zeggen dat ze geboekt hebben voor het weekend, maar ik kan er in de computer niets over vinden.'

Er verscheen een geërgerde blik in Jasons ogen, maar Libby schudde haar hoofd. 'Het geeft niet. Doe er niet al te moeilijk over, maar we moeten ze een kamer geven. Kijk of Dawn al klaar is met een van de kamers. En we waren in kamer 7 nog niet begonnen aan de vloerbedekking. Die kun je ook proberen.'

'Kunnen we niets doen?' riep Margaret. Ze klonk dapper, maar ook klagerig.

'Nee, de hulpdiensten zijn onderweg, Margaret. Ga jij maar naar binnen.' Ze keek even naar Jason. 'Schiets op, voordat je moeder ze kamer 4 geeft. Ze hebben een hond.'

Zijn ogen werden groter toen ze over kamer 4 begon. 'Hou maar op.' Jason kneep in haar schouder. 'Maar weet je zeker dat ik niet moet blijven tot de politie er is? Je hebt gedaan wat je kon.'

Libby had het graag aan hem overgelaten, maar ze wilde de vrouw vreemd genoeg niet alleen laten. 'Nee, ik red me wel. Ik heb gezegd dat ik bij haar zou blijven, en dat doe ik ook.'

'Hoe heet ze?'

'O, dat weet ik niet.'

'Waar is haar tas?'

Ze keken allebei om zich heen, maar zagen nergens een tas.

'Ik kijk bij de heg,' zei Jason, maar Libby wuifde hem weg.

'Dat doe ik wel als de politie er eenmaal is. Zorg jij maar voor die gasten. En controleer of je moeder Bob niet weer in de zitkamer heeft gelaten. Ik ben de hele morgen bezig geweest die bank te stofzuigen. Die hond zou kaal moeten zijn, zo veel haar laat hij achter.'

Jason deed zijn mond open om te reageren, maar op dat moment hoorde Libby in de verte het gejank van sirenes, en de onverholen pijn op Margarets gezicht maakte korte metten met de laatste irritatie over het boekingsysteem.

De ziekenbroeders gingen snel aan het werk met de gewonde vrouw, en toen ze een brancard haalden, arriveerde de politie. Twee agenten begonnen de automobilisten te ondervragen, de weg af te zetten en via de portofoon instructies te geven.

De doelbewuste activiteit was geruststellend na de eerdere stilte. Libby liep op en neer over de weg om de handtas van de vrouw te zoeken, maar vond niets. Daarna wist ze niet meer wat ze nog kon doen. Haar rol was uitgespeeld, maar toch wilde ze niet weggaan voordat ze wist wat er met de vrouw ging gebeuren. De ziekenbroeders hadden haar in een deken gewikkeld en een zuurstofmasker op haar bleke gezicht gezet. Onder die deken zag ze er veel kleiner uit.

‘Was u getuige van het ongeluk, mevrouw?’

Libby schrok op. Naast haar stond een jonge politieagent. Hij had een plaatselijk accent, met de lange klinkers die Libby deden denken aan tractors, akkers en appelboomgaarden. Jasons accent, dat in de jaren in Londen scherper was geworden, werd alweer zachter, vooral omdat hij zo vaak naar de Bells ging om bij te praten met zijn oude vrienden, die geen van allen langer dan twee jaar uit Longhampton hadden weten te ontsnappen.

‘Nee, ik was in het hotel toen ik het lawaai hoorde.’ Ze wees naar het gebouw. ‘Ik ben Libby Corcoran. Wij zijn de eigenaars van het Swan Hotel. Toen ik hier kwam was alles al zoals u het nu ziet.’

‘En u kent deze dame niet?’

‘Nee, ik heb haar nog nooit gezien.’

‘Hebt u haar handtas opgeraapt?’

‘Ik heb geen handtas gezien. Ik heb nog bij de heg gekeken, maar daar ligt ook niets. Misschien is hij op het veld erachter terechtgekomen.’

De politieman keek een beetje gefrustreerd. ‘Ik hoopte dat u hem had opgeraapt. Nu wordt het een stuk lastiger. Geen identiteitsbewijs.’

Libby vroeg verbaasd: ‘Helemaal niets? Ook geen telefoon? Hebt u onder de auto’s gekeken?’

‘We hebben overal gezocht – er ligt niets. En u weet zeker dat u haar nooit eerder hebt gezien?’

‘Ja, dat weet ik zeker,’ zei Libby. ‘Waarom vraagt u dat?’

Hij fronste. ‘Omdat de jongens van de ambulance alleen uw naam en adres in haar zak hebben gevonden. Ze had het opgeschreven.’

‘Mijn adres?’ De onverwachte link verraste haar. Waarom zou deze vreemde haar adres hebben? Wandsworth was een heel eind weg.

‘Ja, en die van uw man.’ De politieman leek zich te verbazen over Libby’s reactie. ‘U zei toch dat u de eigenaar was van het hotel?’

‘O ja, natuurlijk, het hotel.’ Waar zat ze met haar hoofd? Het huis in Wandsworth was niet meer van haar. Iemand anders flaneerde nu door haar fantastische keuken. Iemand anders lag te weken in haar chique badkuip. Ze schudde haar hoofd. ‘Sorry, ik moet nog wennen aan de nieuwe baan. We wonen hier pas een paar maanden.’

De politieman glimlachte beleefd. ‘U klonk al alsof u niet hier-vandaan komt, mevrouw.’

‘Als ik vijf pond kreeg voor iedereen die dat heeft gezegd...’ begon Libby, maar ze onderbrak zichzelf, omdat de rest van de zin luidde, ‘dan zou ik genoeg geld hebben om de rekeningen te betalen.’

Maar het intrigerende verband bleef bestaan: deze vreemde vrouw met haar donkere haar en blote benen had de naam van hun hotel opgeschreven en moest die ergens hebben opgezocht. Ze was naar hen onderweg geweest. Als ze nog twee minuten had gehad, was ze bij hen naar binnen gestapt en was er niets geheimzinnigs aan haar geweest. Libby kende haar niet, maar zij wist Libby’s naam en die van Jason. De haren op Libby’s armen gingen overeind staan.

‘We hebben geen boekingen voor vandaag,’ zei ze.

‘Misschien wilde ze om werk vragen. Hebt u onlangs personeels-advertenties gezet? Voor schoonmakers? Of koks?’

‘Nee. We nemen geen nieuwe mensen aan.’

Integendeel. Toen Jason de boeken had doorgenomen, was het de vraag geweest of ze de parttimeschoonmaaksters allebei konden aanhouden.

‘Misschien had ze met iemand afgesproken?’ vroeg de politieman met een diepe frons. ‘Een vriend?’

‘Pardon,’ zei Libby gekscherend, ‘zo’n hotel zijn we niet.’ Maar toen zag ze dat de oren van de politieman felrood werden en besefte ze dat het te ver ging voor het platteland om hier grappen over te maken.

‘We krijgen eigenlijk nooit gasten die toevallig langs het hotel komen, en we verzorgen ook geen lunch of diner, dus niemand komt hier zomaar aanwaaien,’ verbeterde ze haastig. ‘Maar ik zal erop letten of iemand naar haar komt zoeken.’

‘Als u ons dan zou kunnen bellen, zouden we dat zeer waarderen.’ Hij nam haar gegevens op, en Libby zag uit haar ooghoek dat de brancard in de ambulance werd geladen. De vrouw ging bijna helemaal schuil onder de dekens, behalve haar bruine haar, dat Libby deed denken aan dat van haar zusje, bij wie het altijd in haar ogen viel. Ze voelde zich schuldig: ze had de vrouw beloofd dat ze bij haar zou blijven.

‘Kan ik niet beter met haar meegaan? Naar het ziekenhuis?’ vroeg ze. ‘Redt ze het wel in haar eentje?’

‘Heel vriendelijk dat u het aanbiedt, maar er is niet veel ruimte achter in een ambulance, en ze zullen haar meteen onder de CT-scan willen leggen.’ De portofoon van de politieman kraakte en hij draaide zich om om antwoord te geven. ‘Ik heb uw gegevens. Bel me als u nog iets vindt.’

‘Oké.’ Libby zag dat de blauwe zwaailichten van de ambulance weer aangingen. Ze voelde zich koud worden toen ze dacht aan de schaaftwonden en de roze teennagels. De kleurige vlekken op de bleke huid. ‘Ik wou alleen... dat ik nog iets voor haar kon doen.’

‘U hebt genoeg gedaan door bij haar te blijven en te zorgen dat wij zo snel mogelijk kwamen.’ Hij keek in zijn aantekeningen. ‘Mevrouw Corcoran.’

‘Libby,’ zei ze. ‘Dat was niets. Wat moet je anders doen?’ De andere agent keek nu ook naar haar. Hij stond naast de eigenaar van de Mini, die een blaasstest in zijn hand hield en zijn tranen probeerde te bedwingen.

‘Er zijn zat mensen die helemaal niets doen, neemt u dat maar van mij aan. Het zou u verbazen. Hebt u iemand die een kop thee

voor u kan maken?’ voegde hij eraan toe, en hij legde even zijn hand op haar arm. ‘De schrik komt pas als u eenmaal gaat zitten. Het dringt niet altijd meteen door. Maar u hebt hier een goede daad verricht.’

Libby wist een glimlach tevoorschijn te toveren. Ze moest bijna huilen, niet door de schok, maar door zijn vriendelijkheid.

De sirene van de ambulance ging aan toen hij wegreed, zodat Libby schrok. Ze keek hem na tot ze hem niet meer kon zien en sloeg toen haar armen strak om haar lichaam.

‘We nemen contact op als er... ontwikkelingen zijn,’ zei de agent, en de beweging van zijn hoofd bij het woord ‘ontwikkelingen’ zorgde ervoor dat de realiteit eindelijk echt tot Libby doordrong en er een koude rilling door haar heen ging.

Lees verder in *Een klein gebaar*.

Eerste druk september 2018

Oorspronkelijke titel *One Small Act of Kindness*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK Company

Copyright © 2015 Lucy Dillon

The moral right of Lucy Dillon to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Yolande Ligterink

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4500 1

ISBN e-book 978 90 261 4501 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.